

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

GILLETTE І АМЕРИКАНСЬКІ ЯЙЦЯ

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

Літак щойно приземлився. Дружина й донька були водночас недовірливі й насторожені: новий початок обернувся непевністю, а чути довкола стільки людей, що говорили іншою мовою, було для них чимось зовсім новим.

Нас зустрічав аеропорт JFK у Нью-Йорку. Для мене це означало повернення додому — на мою землю, — яка з обіцянки ідентичності стала завоюванням і новою перспективою.

Коротко кажучи: коли 61 рік тому Лелека мала висадити мене в Нью-Йорку, її засліпив і зачарував калабрійський яструб, і вона вирішила залишити мене на схилах гір Аспромонте. Але це вже інша історія.

Ми забрали багаж і сіли в жовте таксі. Водій спитав, куди ми їдемо, і я назвав адресу. Потім він спитав, звідки ми прилетіли і звідки я родом.

Я відповів: «Квінз, Нью-Йорк».

Усю дорогу — цілковита тиша. Коли ми приїхали, я спитав, скільки з мене: «22 USD карткою; якщо готівкою — 14 USD».

Я подивився на нього по-дружньому, і він сказав: «Я 12 років працював у Неаполі й навчився, що тільки так можу й далі оплачувати свої пороки. А з багажу я зрозумів, що ви прилетіли з Італії. Ласкаво просимо до Нью-Йорка».

Будинок був новий і гарний, з одним входом з вулиці й лише кількома сходинками. Дві жінки презирнулися й заговорили своїм мовчанням — але я, з моїм вбудованим від народження «жіночим кодом», умів читати відтінки й думки за їхніми поглядами.

«Ми вдома, — сказав я їм. — Пізніше піду по продукти.»

Я вийшов запитатися їжею. Я не люблю супермаркетів: Walmart приймає всіх, але клієнти дорого платять у Walmart. Мої постачальники — маленькі місцеві крамниці, ті місця, де, обмінявшись кількома словами чи жартом, я збираю справжні новини — і пишу про своє життя.

«А яйця, Джеку, де можна купити свіжі?»

«За цією вулицею є турок на ім'я Кан. У нього є кілька власних курок, яких він ретельно стереже. Подивіться, чи є в нього те, що ви шукаєте».

Кілька кроків — і я був на місці. Він навіть говорив італійською — і саме тоді почалися несподіванки.

Він повів мене в глиб крамниці показати своїх курок: я нарахував лише дев'ять, і одна з них мала на крилах латку з кольорами італійського прапора. З цікавості я спитав, що це означає.

Він гордо сказав: «Це Камілла. Вона з Італії, з Неаполя, з кварталу Форчелла. Мені її подарував дядько. Вона несе чудові яйця. Ці яйця можна пити свіжими, варити не треба. Я ніколи не годую своїх пань хімією — тільки натуральний корм, як у нас у Туреччині».

Він спитав, чи не хочу я скуштувати, і я, звісно, погодився: «Яка нагода може бути кращою?»

Ми сіли за маленький столик усередині крамниці, балакали, і він приніс мені тарілку з трьома яйцями.

«Щойно знесені моєю Каміллою. Нандо, ви щаслива людина», — сказав він.

Вони були теплі на дотик. Я дочекався, поки він сяде, і тільки тоді продовжив розмову.

Він спитав, що я питиму. «Американську каву, будь ласка».

Я взявся проколювати перше яйце — але проколоти не вдалося. Я спробував друге, потім останнє.

Усі три були зварені круто.

...Диво. Ми були в Америці.

Курка, що несе вже зварені яйця, — варити не треба. Я не виказав ні подиву, ні тривоги; лише спитав Кана, за скільки він продав би Камілли. Він спитав навіщо.

Він усміхнувся: «Яйця сподобалися?»

Я сказав йому, що хочу подарувати її доньці, яка обожнює курок.

А всередині думав: або проєкт на мільйон доларів... або шахрайство, яке ще треба розгадати.

Я заплатив, попрощався й пішов. Нікому нічого не сказав, але наступного дня повернувся.

«Доброго ранку, Кане. Можна мені сьогодні ще яєць для пиття?»

«Звісно, сідайте. Зараз принесу».

«Я хотів би зайти в курник і взяти їх просто з-під Камілли».

«Перепрошую, Нандо, але вчора ввечері ми її зварили на день народження. Та я принесу вам інших яєць».

Той самий ритуал, той самий столик, та сама тарілка: три свіжі яйця, призначені для пиття, — але знову зварені круто й готові до їжі.

Я заплатив, вийшов і подумав: американська мрія.

А може... це він намагається мене знайти — і досі не знайшов?

Ласкаво просимо до Америки

Nando